

2/53/20
No 10.

Stebuk.

Александр Иванович

[illegible]

до іа бага зникло два цу зиньскис полонітих
 тт і одна пастірник. По снігх мого муси
 відійти на фронт. По мого мн і дачі
 остали в бою з нобітаси.

29^т Курин відіав зі снігх, В селіх кут. але до парови -
 хів з дуче мало то сегодні уи мов. Кічка рванути
 остановив сд деч в околиці. Стрззні і тачи мнотіх
 Думаю що така сама ружьба рекар і артилерію.
 Сталого браку расотисли куринотіх мнотіх ру -
 тежніх населенні нагубові рнїтніх пологка. ікі
 конскеситіх дучіх до мнко нанд болшевицької вна -
 га. Стало коми дуче ружьбу тисе мн рішуче
 тселіх ружьбу тисе мнотіх. до мнотіх до уи мнотіх
 такі вістні до тселіх населенні ікі в палатках
 вт окут ікіх переліх. У такі згнотіх
 ружьбу мнотіх снотіх тисе мнотіх. у Одесі приклоніх
 стеміторіх ружьбу тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх
 через Одесіх ружьбу тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх
 ружьбу тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх
 ружьбу тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх. ікі в тисе мнотіх

новітньою проти болішевицької влади.

Рівночасно розгорівся рух, колишній нам іскра іскри
ко з докато силішня відділом новостанців море-
судар в околиці Уманя і річку рудою заводу
Хмель в авіації коли болішевики судились в суду
почини з провладської сторони. Були вони
агентами от. Печенюха Печенюха і інше
зі знаними відділом новостанців криміналі
інше. Болішевицькі: Ганндріков і мавши за уїм него-
пущити франкофони Галицької армії де
Галицькі на польській стороні. Та на чому
росі. порохом і а організувати нашої уїм
іде ркорою родом. Ступінь і то оаомно уїм
уїм брак іїм кріс і мотіву іїм
то формі без поморі з болішевицькою боку
ми не можемо розстаючись. Також іїм
Котині та воїмного матеріалу настуїм, може
перший раз за воїм іонованд українського мови
уїм - докато іїм іїм іїм
Галицькі іїм відділом іїм іїм іїм

сумнів фактів. Віден із нас то р ссн що
з командованя Грива дого уступив ден. псн Ковс
а місця по землв соттисх Еманесетр.

ден. правс відомий цимт укр сусильності
як дендрол відвофснмт згдотити а особливо
вславав ся при даниттв Київ а на фсаль
в миттвнх обрмвкнх злу майже немисль

було прагнвати. про мнучо билево зр мислї
Вид зрну з болшеваками що вказувало на
затїтї нас незаймало нікого що вказувало на
се дїлка прансїа наші сїмї рїднїаг Намо
спїлснствв відносив ся до болшевиків
пропаганда досїть одсрєснї а цїстї раснї мучєсє
так що спїлснцї нєтї що не відсрєснїєсє
аво пєснучєє старшїа але право мнє в обрєонї
старшїа нєсєд вїдкнлїа комисарам вкї ра-
дї сїмїтї як намє спїлснствв кнєєє
на старшїа як то було за раснї роснїє. рево-
люцї.

Нам мєперїмнтї нахлїє нїтї командант товариш

П. Таранко дав се такою зградою
на піднесення якогось нашої республіки
А хубишце про того історію до сирі-
льства освящено сирільського полка
де то вважав назвати всіх сирі-
льських зрадників. Покупили ми
тільки токи наш брат поручник з
14 полка а власноруч з 3 доплатного коша
кетар Гавриїл Копицький навізавши нас
скакути до шанка бавиш з тираду до
до і ми всім теж не ми і з українського
и не і з польського розіттика. З подорож-
сирільства завізаво. двох голос і оти
старалися доказати про нашу сирі-
льську погоду так само як і сирі-
льство з правого боку і току
оти не буржуї.

Треба признати, що наше сирільство
дуже убавило сирільську республіку
якщо б в кождому полку але

и сильно обеспокоено у будава то свога осузи. —
 В. 1920 год, дивизион, то когдо тринка Катка руши
 на станци. Востаніе кут та негидрофатора до станци повер-
 нув се бо на станци востаніе наша гандар мерия
 яка заіма станци то розоружила большевиков. пригроз
 тувала догони до предвладіи до івана догони до Кііве
 Мир наших ринку твою заставало утиса а на стан-
 каа задровтілись пригоди. Та радиста не пре-
 вана дого до вкоротки расі прекрати се смр-
 шини до востаніе проти большевиков дого до
 що ініціатори того востаніе утиса а на пр-
 родит се дого іти на спеліти; вадувати се
 саме у вт торок перед Великого ми почали
 ладувати на станци Затише. Та більшовики та-
 коже не спали. Зогеси не Затише притав фре-
 поти, карате лотит догони китаицв; самерия
 артилерія. Та нас торала по торок догони
 та кура бо знає когди догони догони до
 більшовики поистати се за востаніе.
 не миста не приида се догони.

засеяли з собою діти і одні батіусь магарів. Та
вигляд реє місто каранти друга разий гісмав Ка-
ру бо повстанці зима найм а гісму вигляди
намаи мілоси страву му ом вигляди батіусь
не виглядились.

Нам 3 ар гісмав під кидот пор. Канюка заважуба
лов в Замину і та одне фодла на вигляд до великого
рухоту. Кидот міли до церкви і зрештою молились мова батіусь
тама повернутий до дому. За цім Великого рвоту медво
удало рв наа доїсати до Вакерка. Твирко і сучно
було наа ридіти у вгд аде шорі було ридіти та все
прійшло рв шорі міли до Вакерка.

У ридіти перед молимо ридіти ми гісмави приказ
виглядились на ридіти Вакерка і удати до селі
Вирова і тама продовжати ре мовобку батіусь
Я понаві на кватирі до вигляди мо мовники
рос арамій Корменка і та ридіти прикла мене
магарі як ридіти ридіти до ридіти до 24/5. 1920
За селі рас ридіти до мене Килька ридіти ридіти.
Цареван. Команданти замасного Куртка і привози батіусь

8. 22/52/24
48/

J. Kairak:

- 1) Meberko Ykp. Afriki
- 2) Hag Impra. chorant. to

K'aliczak Ilko

- 1) Szewczenko Ukrajinskij Armii
- 2) Nad strilečkoju mogitoju

bekannten Leihbedingungen der Reichsgräflich
zu Warmbrunn und habe auf 4 Wochen (Tage)

194

id Wohnung

des Entleihers:

Улюко Калічак.

Шевченко Українській Армії.

(Прочитано на сьвяті ^{1929 р. 6 червня} ~~доминікан~~ 6 10. річницю переходу
з Т. А. за Збручу річку.)

В життєвому народі бувають
хвили, в котрих він цілком занепадає,
і бере всі свої сили до купи, і тоді так
творить невимірне діло. Це, що з під
ного руки виростає, то не є вислідом
праці одної людини, але є це об'єднана
змагаєць цілого народу. — А як такий
народ убагачує при цих збач^{на} (по-
перки своєї раси, і здобутки рідної
культури, — тожето невинною працею
продовжує він собі буття, і прикве
істнованнє в суспільстві інших народів.

— Котрий народ до такого

стало ^{не)}спрешити, на горину неготовиць,
 компри неї базвої хвили не забважати і
 застати — то такого історик виверкує
 зі своїх картюк, і Кинокадеша ні не
 мтає позату, — Пимнаком — Ком
 груї народи пошуканом в своїм
 розвої наперіг.

Тодіж, базва хвили дна подійтма
 і дна українського народу історія наша
 історія буде, продовжується і стало буде
 історія. Хор там паріг до неї вем-
 кої праці не буде добре підготований,
 то він всею забважати що базву
 дна того хвили, до вичини дна
 Шевченка стало на сторожі і в цей
 приманний момент до своїх земляків
 промови промови:

Сили мої, гайдамаки!
 Оби́ти прокни́, во́д! !
 Ідіть, сили, поцукайте,
 Потукайте доні.

Уна такій зазуб старого бачка дити
 неостался байбурі. Сити послухам
 приказу, соколотини Крилати
 зірвансь долету, й попливсь в
 галеку, стрілецьку дорогу...

Тоді багато з них було тоді інше дитини —
 підросітками, моїх в заїданні ніко
 не могло здержати, та вигнати їх виг
 великої поспіш.

Слова поета перемістивсь в мар-
 гині. За кілька тижнів зродилось з
 сити велике військо, з которого по-
 виросіли полки, й бригади, а котрі
 вигнали рухнули під Лобів. Жирів,
 Перемішль, й Київ — та все аз на
 Козацьке запоріжжя. Усього сити
 змагались, а де знеможлись — то тоді
 покинули річку землю й пішли в світ
 за орі. — Пилим тувати Краюї доні.
 — Уна скитатна!

6

Разом із ними ішов і нас, тай стрі-
нухого кровино зашмугав карки
жидової історії. Кор цей Великий Грив
сказав їй не побігє, то все таки стрілецьки
блички забавили, їй загалом сто-
рінки (так, що буде чини мати обра-
тись врандуже по Коляти.

— Але ці стрілецькі подвиги треба
наперед сказати! Ми мусимо це зро-
бити ще й тому, бо між нами на-
познались малодушні, котрі хочуть
сумніватися, їй не довіряю себе ітатю:

За-що боронись з Ляхами?

За-що ти ризаєсь?

За-що скородиши сказати
ворози рідра? —

Що-ж на нїби уродило?

— Що уродило?... Чобусь борзів!

— За-що думав?... Щоб волюнним бути,
їна жінка на волі. Щоб скинути зі

тій скервавлене, та слово заміє змочене
єрмо — до якого час наші вороги
обманом запрягли, й до життєвого
дня з під нього не хотять тусити.

— А як там із цим ермом ідеєш, то твої сусіди це добре знають, і тому старатимуться не винуватити біди з рук знайомих, — що як із такої іншої ермо раз вітає, — то тоді і насильникови потім буде!

Ми же збавно і ми же не пропадимо, ко-
стипицеюки можливи позатагадимо, а
остатки комуністичної Великої Армії
несуть глибокі хрестин, і по ігнорній
схиді містять зарплатний пил боро-
шого заборону. —

Цей наш містечко ми тому, бо в
визвольних змаганнях руководили
ми серцем там, де треба було хитрого
розуму й безпощадної треба було

дуйн. Мн в своій голубавій дуйн, добро-
дуйності, н в своїм солонястому
запани збсін задуйн, що тамхе
мудавих бороні:

Ме раз треба перемити,

Щоб не повставали

Нехрені, клані дуйн!

- Бо що відітас було - що прийшло,
ми це добре бачили, до дуйн свідками
чужого, н не одго на своїй т. куйн пере-
несли...

Піпер на батківських землях сун -
перібо, н тімхо:

Потім голуби козари,

Нехаре сіонітава грава,

Україна нмаре, сіоніе - нмаре,

За голубого голуба

До дому мада; Катломме

А Ковондз скафетним і зикон

Кривото: Де Дені! Алелуя!

— Це все бачити, ~~на~~ ^{на} курсяти — то вам бідного
 маємо ставось, бо сиріди господарю-
 ють і розпачотились на наших пра-
 гідних землях так, начебце й їа
 оди́нстві було.

— Нам під рукою онікого базю жити.
 Ведеться вам же у на́шій власній ха́ті,
 бо тамти на́шні діти́м заборочатого
 все кабіть і поміняє на рідні́ мови...

— Це все десь літ такого часу
 і часу...

— А нас іде, і в Женеви ніхто цього не
 замікає, що на Україні:

Милують діти, милає літо,
 По селах плачуть коні діти:
 Батьків не має.

Мелесінто

Позовкне тата по дідрові,
 Зупаєть хмари, сонце сієть;
 Ніде не чує людськ^ої мови;

Збір тільки вил, іде в селю,
Де лує грун. — —

Така картина державних потягів
не прохи не зборише, бо їм обидно, що і в нас
є акціям стрілих, що кунітурсо
знаменитості ~~яко~~ нас до цього зноба-
ного комуністична держава, в котрій
був свій над її поряток...

Тим же дайдуше, і мірко зрозуміє, що
ми також хочемо жити, і на своїм
загони самим господарити:

Було комсь матуван
Ща ділом не будем,
Тії-ж слави козацької
То бік не забудем!

— — Нам однаке сумувати і з келіро-
вотних не час! Успора нам також об-
сїну ворохон кидати, та перебивати
змісто в порожтє. Успішно говорю
визнавати, і помітати між багатьо

уфокерин. Нам треба пірвати спит при
помогі своєї культури, і культурно змагаєсь.

В цьому однане змазі, мусимо бути в
десятеро стрітнім ніж наш ворог,
щоби вивитись всіх цих птук, котрим
нас нати усіди переміають, та з
нашим терпуть. — Аким вистрєк
нас вони убивають, то таким самим
мерем і їм повинен кожен бути. Треба
добре вважати і сторожити, та жити
між собою без найкращих умов. Ми
мусимо держатись кріпко і зидко,
бо ми, — стара воїна — маємо бути
добрим приліром для молодого покоління!

Намні обовязком є, підру-
вати молоде наше покоління, та йому
показувати все, що ми бачили, та всі
переживали, що витерпіли, і за що
змагались ми в бою. — Не ми в
Криво, але і тут на еміграції це саме

іам треба жити.

Нехай наша молодість дає нам перше
за освітню здруж, так — як і знати
наші давні університети не саме родили. Чи
наші університети — проводили бибелі нас
на єврейський єврейський майдан, спростували,
і першим іти в білоструччя силас
показують :

Ведіть, показуйте!

Нехай стара мати

Уважайтеся, як діти її

Нових доглядати!

Показуйте!

Тринадцятимого року дружини, що не
першим словом — але живим ділом
треба працювати, і працювати
до збереження своєї рідної культури. Треба
світло показати, проти білоструччя —
що в нас свого є — і до того
їдемо. Обійти від нас цього напевно

зарадає, і тогочас ми мусимо здійснювати
нашу кумову працю. Це є спосіб
для зрілих людей.

Дорослішій нації мусимо
за це показати, як ми на батьківській
землі сіємо зерно. Це наше зерно дає
рівно до рук, але замиряється як його
розсівати, бо воно інше таке й непрактичне.

Означу погріб розраїти — а її
тогда...

Останки Комітету Великої Армії
мають подати і про це, щоб на
співісцях наших початках не гіс куку, —
да що більше, — не кинується також
і там, де повинно найцінніше зерно
виросати. Виробити ми самі може
і негідно зривати хліб, але до
сих днів треба нашу молодість під-
няти, бо ми самі розуміємо абра-
са від потягів в рокирокутну куку сперті,

уього кавіто найпогодного — то інше
 перед відходом на цю бірку від-
 пустку постараємось оце, щоб на
 нашу місцях стояли гіростарогі
 гір.

Вот так ~~саме~~ ширь ошудати, так само
 як і ми вилікували сучасного моменту,
 щоб з не дивитися завітати, ринуть
 і незалежно сказати:

Сто не погуляем,
 Асціб повоідаем,
 Що аф некло замієсь,
 Землі затрясєсь,
 Небо заїмає...
 Добре погуляем!

по таборах інтернованця, і від зупинив
на еміграції.

Ми — „стара воїна“, мусимо думати
наперед, і передбачати цей час те:

Може, зіпсує і вироїтує

Убогі ободні,

Розпанахають погаче,

Змиле серце, трігдне,

Увидає суковату,

Ужалить зубів

Козацької ті крові,

Чистої, святої.

— — — Але ці слова старуюся
зуби, істинним ділом, то тоді
вроді морето спокійно відпорити,
бо на наших стійках будуть ці,
котрі старанні були, щоб не згинула
наша стрілецька слава.

Кожний з нас молодшого брата
мусить повісти, що в нашого народу

ми сама трагедія, її трагедія...

Що нашу землю завоював пат, її
всіхке ледяно на що огригъ зуди, —
до бога внид її вимолоко богата.

— Що на такий урожайній землі заїди-
паразити якнайкраще збудув, та для
своього многого фїтє із нашої землі
пють збудовити соки.

Тоому треба єтосоду щоб їх позбуїтє.

А рада є: — До цього нам треба
зиди, туркнвої, невідомї праці, треба
нам богато тлєхєв, але — одної, незном-
ної мети!

Наї там собі колуса привиджуютьє
кімька хвостї зірки, ми одначе — наємо
ми одну зірницю, її з видраного тлєхє
не зісїютьє, до дякувати Богу ми не
вийтєм з такої тїком, в котрій там
наші житєні розказувати про хотїтє,
що в потрібї і на властї дїти зунїв

наложили свого візівського руху. Він на це
мав право, бо це був його син, його
власна кров:

Махнув руком —

Їдіння нема!

Потім закричав:

— Ідуть! Дельконтан!

— Ідуть, ідуть! Ми не ждемо!

Цей Едмунд вилетів і також осторожно
дів тах, котрі дарували їм за багато
пустого слова. — Мають показати
дів!

Треба знати, що життя тут на землі, —
це не є вічність, і там треба щось кінчити
посвідчити, що ми тут були і що
ми дійсно живи. Бо в природі є
такий закон, що все живе, але
і все відроджується.

Із нами — з "старого воїна" це саме
буде. Для нас часом і вижити до

у любові сказав мені н. руж. Богданович, що він переслав
їх всіх — одразу як дару це неїде, бо, в першій мірі
треба повністю перекласти з різних місць метриків, а
бігом коїм своїм угодям допомогти підписувати та тощо...
Але що ж робити, коли така така ситуація у світі... .

До діла "меморанду оброзки" Зодорового футіні".
Місто під рукою їх ділять і думати з цього зробити
збірку, та виграти осідлого канцеляр. Як Вам пропону
виготовити? Можливо схотітиме зайнятися про це
свого думку? — Але я знаю, що і Ви не зайнятиме,
до переїзду: працюю. Правда?...

"Сокіл Батько" писав писер мін'я рибоник, Грасска
і своїх в У. Т. А. та еміграції. Буди не дуже цікава
розбірка — ніколи писки, що і Вам не дає цього окресту
з пера. Протяг розговорів н. директори
Посілюка і н. дур. Каврозового, а останньому інше
перекладає, щоб був так добрий і вислав мені
"Календар-альманах" з 1980. р.

Зі зримим впливом зокрем провітом
~// Вам

Філіпак Гукет

Боксбург,

6. XI. 1929.

Висконовбагариңи Насе Перакоре!

Пересунанам Вам гук „Литератур“ гаву
гва првнорн. Бовок огуаре, нгоуаре перзупа сенепе-
мунорн перепару, Мелеро Херановкин Арниа.

Ода фуконнен бун гочибро буронорн перзупа ранорн
карбонорн б Арниа бун гбгбонорнорн огуаре. Франсуа
акида тирокн, нону а нуг гбгбон кор. Бовок перказе
гичава на ресонн ноби. Ане геве меме бавра.

Материялу а гуче гочиб, тирокн а перзупа нон
муну перзупа, нонравнн, н перзупа, б
новонорн а нон б 1920-г. Дотуннорн гук перзупа
бон перзупа а нон перзупа геве го перзупа, н
там бон перзупа „второй сунн“ — ну а н перзупа
перзупа, го бон нон. Етам а геве перзупа перзупа, н
перзупа, бон перзупа перзупа перзупа а нон
перзупа. Перзупа го „Нового Ваву перзупа а перзупа 2. IV. 2. ф.
„Перзупа“ а „Перзупа“ а перзупа. „Перзупа“, „Перзупа“, „Перзупа“
а „Перзупа“. Перзупа перзупа. Перзупа перзупа.